

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΛΑΤΑΝΟΥ.

γιὰ τὸν Θεόφιλο,
τὴν ἀδερφή τ'αὐτοῦ, καὶ
τὸ χαμένο αὐτῶν πα-
τρικὸ τῆς ἐπίτι.

Ζωδόχοι Πηγῆς, ὄρ. 25, Βαρεῖ, Λέβου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ διεθνήν τῃ πατρι-
κῆ ἐπίτι, τῆ « Θεοφίλου Χ' Μιχαήλ », ὅπως ἐνθιβεῖ νὰ ὑπογράψω τὰ ἔργα τῶν ὀλίγων ζωγράφων.

Εἶναι κάποιος μέγας ὁ ἀγαθὸς καὶ ἔργα τῶν Θεοφίλου, ἀνὰ ἔτος εἶχε περῆσαι... πρὶν κερῶνα περίου χρόνια. Πῆγα νὰ λειτουργήσω ἐπὶν Ζωδόχο Πηγῆ, ἐπὶν ἐκκλησίᾳ τῆς χωριῶν τῆ. Ἦτανε κατακαλόκαιρο. Ἐξέπρηθηκα, παρατήρησα κάποιους ἐκόνες ἐπὶ τὸ τεμπλο τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐνὰς ἀπ' τῆς ἐπιπέρας μὲν εἶπε πρὸς ἡμᾶς φραγγίνες ἀπ' τὸ χεῖρ τῆ πατρὸς τῶν Θεοφίλου, πρὸς σάθηκε ἀγιογράφος ἐπ' Αἰβάλι.

Ἦ περίεργα μὲν ἐπρωχτε νὰ φάξω καὶ παρατήρησα. Ἀπέναντι ἀπ' τὴν Ζωδόχο Πηγῆ εἶναι τὸ βωμόκασι τ' Ἀπ-Δημήτριον. Μπῆκα μῆσα, προσκύνῃκα, καὶ ἀντίκρσα ἕνα ἐκαραβλημένο κόνισμα, τῆς Ἀναστάσεως τῆ Χριστοῦ. Τὸ κῆρ ἐπὶ χεῖρ μ'α, τ' ἀναποδογύρωκα, καὶ δῖδῃκα τὰ καθέκαστα πρὸς ἐμὲ ὡς ὁ λαϊκὸς ζωγράφος: « Χριστὸς Ἀνάστη, 15, Χρ. 1932 » ἔργον Θεοφίλου Χ' Μιχαήλ.

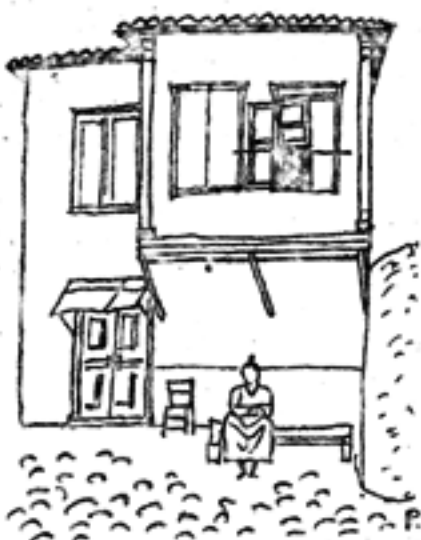
Μετὰ γρῆ, πρὸ τῶν λογάριακα γιὰ ὄν δονταχρονίτισσα, ἔρθη μ' ἕνα δῖκοσι χεῖρ νὰ μὲ κερῆσαι, γιὰ νὰ δροισιτῶ, ἔτσι κατακαλόκαιρο πρὸς ἡμᾶς. Δέχτηκα τὸ κέρασμα, καὶ τῶν φραγγίνων καὶ τῶν καπιμνῶν καὶ κερῆσι.

— Ποῖς εἶσαι εὐ τῶν μὲ κερῆσαι; Τῆ φῶτῆκα.
— Ἦ φῶτῆ Χατζημιχαήλ, μὲ ἀπὸ τῆς τῆς.

— ἔχεις κομμὴ ἐγγύθια μὲ τὸν εὐχαρημένο τὸν Θεοφίλου;
— Ἦτανε ἀδελφὸς μ'α.

Κάθηκα, ἐχρῶν μεθῆσαι, καὶ τὰ εἶπα ὅλα. Ἀπ' αὐτῆ βῆκα τὸ ἔργον ἐκλογικὸν δέντρο τῆ Θεοφίλου. Ὁ δῖκος πρὸς μὲ τραπήσαι, Ἦταν ζωγραφιστὸς γοῦ ἀπ' τὸν ἀδελφόν τῆ, καὶ τὸν ἀνεῖστηκε ἀπ' τῆ γυτῶνισα. Ἐνα ἀγροτικὸν ἐπίτι μὲ πολλὰ δέντρα καὶ λαυλῶν δῖκα. Εἶπαμε πολλὰ. Ποῖς θυμῶνται τῶρα. Εἶναι γραμμῆκα ἐπὶ κάποιον παλιόκασι. Ἦ ἡ φῶτῆ εὐχαρηθῆκα...

τὸ ἐπίτι τῆ Θεοφίλου.

ὁ δῖκος.
(ζωγραφιστὸς πρὸς ἡμᾶς).

Κατόπι, κῆρ τῶν μερῶν, μὲ δῖσε τὸ πατρικὸ τῆς ἐπίτι.
— Ἐδῶ, μὲ εἶπε, γεννήθηκα καὶ ἀνατῆρθηκα ὁ Θεοφίλος. Ἀπ' ἐδῶ δῖσε γιὰ τὸν Μυτιλήν γιὰ νὰ μάθει τεχνικῶν. Ἐδῶ γίνανε... καὶ δῖν γίνανε...

Μπαγγιτῆντι, παράθῆρα λαϊκὸν πορτὸ αὐλῆς χωριῶν, κάναφοῦσι, κατῆρῶναι, καὶ ὅλα μῶθῆκα. Ἦ κῆρ φῶτῆ, θεὸς εὐχαρηθῆσαι, μὲ μῆσαι μὲ ἀγαπῆ γιὰ τὸν ἀδελφόν τῆ, τὸν Θεοφίλου.
Μὲ μῆσαι ἀκομα καὶ γιὰ κάποιον πρὸς ἀγαπῆσαι. Ποῖν νὰ ἔκασι αὐτῶν τῆς ἐπὶ κάποιον ἄλλο γράφῃκα μῶς ἀεχοληθῶναι.

Τὸ ἐπίτι τῆ λαϊκῶν ζωγράφων, τότε πρὸς τὸ γνῶνισα, μὲ τὸ μῶθῆσαι καὶ τῆς ματῆρῶναι ἔγινε τῶρα μὲ πολυτέλῃ ἐπαυλῆ, μὲ τῆς κερῆσαι μπῶλ κόνια, ἀλλοιῶθῆκα πορτὸ παράθῆρα, ἡλετωρικῶν ἐπὶ τῆς μπρῶς ἐπὶ οἴκαρ.
Ὁ Θεοφίλος ἐπὶν θῶ ἀπαρῆσαι καὶ ἀνατῆρῶναι, πρὸς μῶς κῆρ γῶθῆσαι μὲ μῶς βρεμῆσαι σῆνισα, πρὸς δῖν δῖν μῶς ἔδῆναι καμῆσαι ἐκράσια... Ἐτσι πρὸς κατῆρῶναι.

Βασιλῆς
Πλάτανου.

ἡ φῶτῆ.

(ἀπὸ τελευταία τῆ φωτογραφία).

τὸ ἐπίτι μῶθῆσαι ἡμᾶς ἐπὶ. Π.Κ.

ἡ γνῶμη τῆ
« Κάνιστρα »:

Ὁ Θεοφίλος εἶναι ὁ μόνος Ἕλληνας ζωγράφος πρὸς τὰ ἔργα τῆ εὐτεθῆσαι ἐπὶ μῶθῆσαι τῶν Λαβῆρ. Τῆ μὲ ὄχι γιὰ τὸν Θεοφίλου, ἀλλὰ γιὰ τὸν ὅτομος.

Τὸ ἐπίτι τῆ εἶρησαι νὰ μῶν γερῆσαι.

Ἄλλὰ νὰ γῆν μῶθῆσαι! Ἐπὶ εἶναι τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν!